

Arrest

nr. 66 932 van 20 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Suhogerlle in de gemeente Istog.

U had gedurende drie maanden een relatie met een Albanees meisje, (D.H.). Jullie leerden elkaar kennen via gemeenschappelijke vrienden die bij haar op school zaten. Zij was toen 18 jaar, u 24. Jullie ontmoetten elkaar voor het eerst in augustus 2010. Nog diezelfde maand, ongeveer twee à drie weken na jullie eerste ontmoeting begonnen jullie een relatie. Een maand na het begin van jullie relatie zag een broer van (D.), (V.), jullie in een café in Istog. Hij bracht zijn familie op de hoogte van jullie relatie. Zij hebben (D.) over haar relatie met u aangesproken, omdat ze haar hiervoor te jong vonden. Uw familie vroeg u eveneens om uw relatie stop te zetten, maar u besloot dit niet te doen. Jullie besloten om de relatie toch verder te zetten.

Twee maanden later, in november 2010, drie maanden na de start van jullie relatie verbrak u de relatie alsnog omdat u bang was voor de familie van (D.). Ongeveer een maand later, eind december 2010 of begin januari 2011, pleegde (D.) zelfmoord met een vuurwapen toen ze alleen thuis was. Haar familieleden vonden haar en u werd hiervan op de hoogte gebracht door jullie gemeenschappelijke vrienden.

Een maand na de zelfmoord van (D.) bedreigde haar broer (V.) u met de dood. Twee weken later bedreigde hij u voor de tweede maal en enkele dagen later voor de derde keer. Hierop besloot u Kosovo te verlaten.

Uw familie verzamelde 3500 euro om u te helpen het land te verlaten. U verliet Kosovo op 2 april 2011 en vroeg asiel aan te Brussel op 5 april 2011.

U vreest bij terugkeer naar Kosovo te worden vermoord door (V.), de broer van (D.).

Ter ondersteuning van uw identiteit en herkomst legde u uw identiteitskaart en rijbewijs neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvan is dat geen geloof wordt gehecht aan de door u aangehaalde feiten.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten omdat u vreest dat de familie (H.) zich op u zal wreken omwille van de zelfmoord van hun dochter (D.). U legde echter dermate vage, tegenstrijdige en bedenkelijke verklaringen af betreffende dit onderdeel van uw asielrelaas dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst heeft u bijzonder veel moeite om de feiten die de kern vormen van dit probleem in de tijd te situeren. Gevraagd naar het moment waarop (D.) zelfmoord pleegde, verklaarde u dat dit ergens tussen november 2010 en januari 2011 was (CGVS p.11), wat een periode van drie maanden is. Hierop gewezen stelt u dat u het zich niet kunt herinneren maar dat het in die periode van drie maanden is (CGVS p.11). Gezien u de relatie begon in augustus en deze slechts drie maanden duurde (CGVS, p.11) zou deze in de maand november zijn afgelopen. Daarmee geconfronteerd stelde u dan dat de zelfmoord ergens tussen het einde van 2010 en begin januari 2011 moet hebben plaatsgevonden (CGVS, p.14). Indien deze, voor jonge geliefden toch wel zeer ingrijpende, gebeurtenis werkelijk zou hebben plaats gehad kan worden verwacht dat u deze nauwkeuriger in de tijd zou kunnen situeren, zeker gezien het over het recente verleden gaat.

Toen u werd gevraagd naar het moment waarop de laatste bedreiging plaatsvond, situeerde u dit op minder dan tien dagen voor uw vertrek uit Kosovo, dat plaats vond op 2 april 2011 (CGVS, p.7, 12). Dat wil zeggen ten vroegste op 24 maart 2011. Gezien u deze bedreigingen, die over een periode van minder dan een maand plaatsgrepen, echter situeert op een maand na de zelfmoord van Drenusha moet de laatste bedreiging in de maand januari, uiterlijk in de maand februari hebben plaats gehad (CGVS, p.12, 15). Ook hier zit dus een speling van minstens een maand op uw tijdssituering, hoewel deze gebeurtenis zich in het recente verleden zou hebben afgespeeld.

Geconfronteerd met deze leemtes en vaagheden in uw situering in de tijd verklaarde u dat u alle data bij benadering heeft geschat en dat deze onnauwkeurigheden zich allicht hebben opgestapeld (CGVS, p.15). Deze verklaring is achter niet afdoende. Gezien het feit dat het hier om ingrijpende gebeurtenissen gaat, die in het recente verleden zouden hebben plaats gevonden mag worden verwacht dat u deze, moesten zij echt hebben plaats gevonden, niet enkel in een relatieve chronologie zou kunnen duiden maar ze ook op een directe wijze nauwkeuriger in de tijd zou kunnen situeren. Ik verwijs hierbij ter illustratie naar uw vertrek uit Kosovo, dat u perfect kon dateren en waar u zelfs een uur kon opkleven, alsook naar de datum van uw asielaanvraag die u zich perfect herinnerde (CGVS, p.7).

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door tegenstrijdigheden over de aard van de bedreigingen en de manier waarop u ze ontving. Eerst verklaarde u dat u, nadat u persoonlijk door (V.) met de dood werd bedreigd, verdere bedreigingen ontving door middel van boodschappen via vrienden (gehoor CGVS p.9). Later verklaarde u echter dat u de eerste keer bedreigingen ontving via vrienden en dat u de tweede keer, op de markt, en de derde keer, op straat, persoonlijk door (V.) met de dood bent bedreigd (gehoor CGVS p.11-12).

Voorts dient er te worden opgemerkt dat uw insinuatie dat het hier om een geval van traditionele bloedwraak zou gaan, waardoor het leven van uw andere familieleden nu eveneens in gevaar is, de geloofwaardigheid van uw relaas enkel verder aantast (CGVS, p.14). De lichtheid waarmee u hierover spreekt en de ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen hierover zijn niet compatibel met een echt geval van bloedwraak.

Zo wordt ten eerste vastgesteld dat (D.) zich thuis zelf van het leven zou hebben benomen (CGVS, p.11) zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat haar familie dit als een schending van haar eer door u zou beschouwen en bereid zou zijn een generaties durende bloedwraak te beginnen. Daarnaast wordt vastgesteld dat de familie van (D.) tegen jullie relatie was (CGVS, p.8-9) en dat uw verbreking van

de "verloving" door deze familie dus niet kan worden beschouwd als een aanleiding tot bloedwraak. U heeft daarmee immers niet de familie-er geschaad maar zich net neergelegd bij de wil van de familie. Verder verklaarde u bij het overlopen van uw familiale gegevens in het begin van het gehoor zonder meer dat uw ouders en broers nog steeds in Kosovo wonen en het goed stellen (CGVS, p.4) hoewel uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat personen die geviseerd worden door bloedwraak, traditioneel enkel mannelijke familieleden, dikwijls binnenshuis opgesloten leven omdat dit de enige plaats is waar zij vrij van bloedwraak zijn. In dit verband wordt ook opgemerkt dat u bepaald licht over dit risico heen gaat. U stelde, ondanks de angst die u had om vermoord te worden in het kader van de door u aangehaalde bloedwraak, ook na de doodsb bedreigingen regelmatig uw woning te hebben verlaten voor inkopen en dergelijke omdat dit nu eenmaal moet gebeuren (gehoor CGVS p.12 en 16). Gevraagd waarom uw broers of zussen dat dan niet deden stelde u dat zij soms andere dingen moesten doen, zodat u zelf moest gaan (CGVS, p.16). Bij een echt geval van bloedwraak zou door de familieleden die niet in het risico delen nochtans alles in het werk worden gesteld om te zorgen dat de familieleden die wel aan het risico blootstaan te beschermen, onder meer door hen binnenshuis te houden.

Tot slot komt uw bewering onwaarschijnlijk over dat u geen besa (tijdelijke verzoening om organisatorische redenen) zou kunnen bekomen omdat uw vriendin zelfmoord pleegde terwijl dit volgens u wel mogelijk zou zijn indien u haar zelf zou vermoord hebben (CGVS, p.17). Dat uw verklaringen over de besa onsamenhangend zijn blijkt verder nog uit het feit dat u de ene keer verklaart dat u geen Besa zou kunnen krijgen en de andere keer dat u er wel een zou kunnen krijgen (gehoor, p.16-17).

Al bij al geeft u sterk de indruk dat uw beweringen over bloedwraak weinig met de realiteit te maken hebben maar slechts een poging zijn om meer gewicht aan uw beweerde problemen te geven.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk geviseerd te worden, noch in het kader van een bloedwraak noch in het kader van een gemeenrechtelijke wraak, of een andere vrees te koesteren ten aanzien van de familie (H.).

Bovendien dient opgemerkt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij, vooraleer internationale bescherming te zoeken, eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Dit geldt voor u des te meer daar u verklaarde, nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in Kosovo (gehoor CGVS p.6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u bij eventuele problemen geen beroep zou kunnen doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaarde enkel nooit bescherming te hebben gezocht noch enige klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten, omdat u schrik had dat er misschien een kennis van (V.) bij de politie werkte (CGVS p.12-13, 19). Dit is louter een veronderstelling, die niet gestoeld is op objectieve feiten maar desgevallend zou dit u niet kunnen beletten om bij andere agenten, andere politiediensten of zelfs andere instanties met gerechtelijke of politieke bevoegdheden te rade te gaan.

Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen de politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP echter beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen betreffende mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit, welke niet onmiddellijk betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat rekening houdend met de culturele achtergrond en Albanese mentaliteit de Kosovaarse politie niet geneigd zal zijn tussen te komen in dit soort familievetes. De broer van zijn geliefde had kennissen bij de politie en deze zou zeker de kant kiezen van de familie van het meisje. Verzoeker staat zwak omdat hij ook de steun van zijn eigen familie kwijt raakte door zich in een verboden relatie te storten. De in de bestreden beslissing aangehaalde rapporten wijzen op de verbetering van de werking van het politieapparaat maar dit neemt niet weg dat, zoals blijkt uit de recente verkiezingscampagne, corruptie binnen dit apparaat nog een probleem blijft. De beoordeling dat er voldoende bescherming zou zijn is totaal theoretisch. Bloedwraak is in Kosovo nog een realiteit en de staat komt hierin niet tussen. Noch de Conventie noch de wet vereist dat men nationale bescherming moet zoeken om erkend te kunnen worden. Het volstaat dat men aantoonde dat deze vraag niet tot effectieve bescherming zou kunnen leiden. Verzoeker kan geen beroep doen op bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten. Hij vraagt hem alsnog te erkennen als vluchteling of hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient in dit kader een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker gaat in onderhavig verzoekschrift volledig voorbij aan de omstandige motivering op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat hij, gelet op zijn dermate vage, tegenstrijdige en bedenkelijke verklaringen niet aannemelijk maakt te worden geviseerd, noch in het kader van een bloedwraak, noch in het kader van een gemeenrechtelijke wraak, dan wel een andere vrees te koesteren ten aanzien van de familie H. Verzoeker weerlegt de bestreden motivering nergens *in concreto* waar deze stelt dat (i) hij niet in staat bleek de gebeurtenissen die de kern vormen van dit probleem in de tijd te situeren terwijl mag worden verwacht dat hij, gezien het omvangrijke gebeurtenissen gaat die in een recent verleden zouden hebben plaatsgevonden en indien deze gebeurtenissen daadwerkelijk hadden plaatsgevonden, in staat zou zijn deze niet enkel chronologisch te

duiden doch tevens om deze op een directe wijze nauwkeuriger in de tijd te situeren; (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aard van de bedreigingen en de manier waarop hij ze ontving; (iii) de insinuatie dat het zou gaan om een geval van traditionele bloedwraak, waardoor het leven van zijn andere familieleden eveneens in gevaar is, de geloofwaardigheid van zijn relaas verder aantast daar de lichtheid waarmee hij hierover spreekt en de ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen die hij hierover aflegt niet compatibel zijn met een reëel geval van bloedwraak en verzoeker aldus sterk de indruk wekt dat zijn beweringen over bloedwraak weinig met de realiteit te maken hebben doch slechts een poging zijn om meer gewicht aan zijn vermeende problemen te geven.

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Ingevolge de voormelde vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De neergelegde documenten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet de teloorgegane geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Kritiek op de overige, overvloedige motieven inzake eventuele beschermingsmogelijkheden kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

2.2.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.3. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Zij bevat, naast een uiteenzetting van het door verzoeker aangevoerde feitenrelaas, pertinente, gedetailleerde en terecht overwegingen die haar afdoende motiveren. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS